

захисту того що збудував. Навчає взаємодопомозі між соратниками, конструктивно мислити. Виконуються елементи метання м'яча та бігу. В ході дослідження було виявлено занепад інтересу населення до традиційних народних ігор.

Висновки. Вимальовується картина апатичного настрою населення і цей фактор зображує негативний вплив зросту технологічно інформаційного навантаження населення, та необхідність вивчення, введення і розкриття теми народних ігор, як методики сприятливій зменшенню стрессового фону. Тенденція технологічного зросту переважає над темою здорового способу життя та гармонійного розвитку дитини.

Література

1. Івашковський В.В. (2012) Фізичні заняття в процесі позакласної роботи як чинник формування особистості підлітка // Теоретико-методичні проблеми виховання дітей та учнівської молоді (16). стор. 78-83. ISSN ISBN 978-966-7406-72-1 збірник наукових праць, Випуск 16, книга 1
2. Кириленко С.В. Традиції фізичної культури в Україні : Зб. наук. статей / За за г.ред. Кириленко С.В., Старкова В.А., Цьося А.В. – К. : ІЗМН, 1997. – 248 с.
3. Шиян Б.М., Папуша В.Г. Теорія фізичного виховання. – Тернопіль : Збруч, 2000. – 183 с.
4. Огніста К. Методика формування фізичної культури учнів початкових класів (форми, засоби, методи). – Тернопіль, 2003. – 161 с.

ТЕХНОЛОГІЯ СПОРТИВНОЇ ПІДГОТОВКИ У РОБОТІ З ДІТЬМИ

Овчарек О. М., Котелевець І. Ю., Поліщук Н.
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

Актуальність. Система спортивної підготовки – багаторічний процес, який охоплює тренування спортсменів, їх підготовку до змагань та участь у них, організацію тренувального процесу та змагань, науково-методичне та матеріально-технічне забезпечення, що зумовлює потребу створення належних умов.

Спортивне тренування – складова системи спортивної підготовки, спеціалізований процес, основу якого становить виконання фізичних вправ з метою розвитку та удосконалення фізичних якостей та здібностей, що зумовлюють готовність

спортсмена до досягнення найвищих результатів у обраному виді спорту [3; 7]. Мета системи спортивної підготовки – досягнення максимально можливого для даного індивідуума рівня техніко-тактичної, фізичної та психологічної підготовленості, зумовленого специфікою виду спорту та вимогами змагальної діяльності.

Головна особливість спортивної підготовки полягає у тісному взаємозв'язку навчання, виховання та удосконалення. Технічні прийоми, що вивчаються у процесі занять, поступово переходять у спеціальні навички, які органічно поєднуються з розвитком моральних і вольових якостей спортсменів [10].

Тренувальний процес у роботі з дітьми має свої специфічні особливості, які спрямовані на виконанні актуальних завдань, підпорядкованих стратегічній меті – підготовці висококваліфікованих спортсменів. Виходячи з цього, дитячий спортивний тренер повинен поступово, від етапу до етапу виконувати програму системи багаторічної підготовки спортсменів.

Однією з необхідних умов ефективної спортивної підготовки – є суворий облік вікових та індивідуальних анатомо-фізіологічних особливостей. Такий підхід дає змогу правильно підібрати заходи, методи навчання, кількість тренувальних і змагальних навантажень, прогнозувати можливі спортивні результати.

Відповідно до сучасних уявлень система підготовки юних спортсменів передбачає процес управління, що є конкретним цілеспрямованим процесом керівництва певним об'єктом, забезпечуючи досягнення необхідного результату.

Система управління представляє собою сукупність взаємозв'язаних дій стосовно вироблення, прийняття, реалізації і контролю управлінських рішень. Стосовно до теорії юнацького спорту «управління процесом багаторічної підготовки юних спортсменів треба розглядати як сукупність засобів і методів керівництва цим процесом у цілому, а також його окремими складовими частинами при регулюючої і контролюючої діяльності керівних спортивних організацій, спортивних шкіл, тренерських рад і окремих тренерів. У залежності від інтервалів часу розрізняють перспективне (багаторічне), поточне (річне, етапне) і оперативне (місячне, тижневе) управління. При цьому у всіх випадках зберігається однакова послідовність основних управлінських дій.

Як відомо, технологія управління підготовкою юних спортсменів складається з певних структурних елементів: прийняття рішення, організація виконання, збір і обробка інформації, підведення підсумків. Якщо ці загальні положення розглядати стосовно до юнацького спорту, то структура і зміст системи управління підготовкою юних спортсменів може бути представлена наступним чином.

Науковцями доведено, що розвиток організму людини відбувається нерівномірно. Кожен окремий віковий період – це своєрідний етап зі своїми характерними особливостями, морфологічними та функціональними перетвореннями. Структурні елементи управління підготовкою юних спортсменів визначають послідовність дій необхідних для переведення юних спортсменів з одного рівня підготовленості до другого, тобто якісно нового рівня. Структурні елементи доповнюють один одного, сприяючи успішному функціонуванню всієї системи [1; 7].

У роботі з юними спортсменами дуже важливо зберегти принцип пропорційності рівня функціональних можливостей організму з величинами тренувальних навантажень. Треба усвідомлювати, що навантаження позитивно впливають на організм тільки з урахуванням біологічних закономірностей росту і розвитку дитини. Тільки в цьому випадку в організмі відбуваються ефективні адаптаційні перебудови, які забезпечують високий рівень тренуваності [8].

Перед фахівцями постійно виникає питання, «що» повинен робити тренер дитячого колективу, тобто визначення основної мети і тих завдань, вирішення яких необхідне для цієї мети. Іншими словами – це аналіз всієї діяльності тренера. «Як» він повинен здійснювати цю діяльність. Мається на увазі засоби і методи, за допомогою яких вирішуються завдання підготовки гравців і команди, отже і досягається основна мета – результат. «Як» – це характеристика індивідуальної майстерності тренера, його творчість. Місце тренера у загальній системі управління командою – визначальне, оскільки всі основні функції колективу здійснює він. Тому в роботі з дітьми тренер повинен виконувати основну роль педагога-вихователя.

Тренер – людина з певним життєвим і спортивним досвідом, спортсменам потрібні його поради і підтримка під час різних складних ситуаціях. Тому тренер є старшим наставником.

Тренер – спортивний фахівець, який повинен займатися розвитком і популяризацією свого виду спорту. Тренер – організатор і до його прямих обов'язків входить координація роботи всіх його помічників, взаємодія з керівництвом, колегами і т. ін.

Враховуючи ці питання, треба основну увагу концентрувати на головному – його професійному рівні, тобто підготовка спортсменів і досягнення результатів. Більш точним визначенням буде: тренер – професійний керівник, який відповідає за підготовку та виступ окремих спортсменів і команди в цілому, це людина, яка відповідає за результат [10].

Соціальна функція тренера – відома соціальна роль спорту у сучасному світі. Спорт – це одне з найбільших суспільних явищ. Це обумовлено не тільки тим, що спорт є областю пізнання, розвитку і удосконалення самої людини, його фізичних і психічних якостей, а також практично єдиним засобом укріплення здоров'я людини. Соціальне значення спорту ще й тому, що: спорт не має собі рівних за кількістю залучених до його сфери діяльності людей. Спорт, особливо, олімпійський рух володіє великим потенціалом взаємозв'язків між народами [9].

Функція спортивної підготовки – досягнення результату. Ця функція – найважливіша у роботі тренера. В кінцевому підсумку діяльність спортивного тренера, рівень його професійної підготовки оцінюється за якістю результатів його спортсменів і команди. Іншими словами, результат команди – головний критерій успіху тренера.

Література

1. Айткулов С. А. Управление технико-тактической подготовкой спортсменов в командных видах спортивных игр // Теор. и практ. физ. культ. 2007. – №10 – С. 8-10.
2. Вучев В. В., Мещерякова О. Н. Технология обучения игровой деятельности // Теор. и практ. физ. культ. – 2007, №6. С.15-18.
3. Давыдов В. В. Теория развивающего обучения. – М. : ИНТОР – 1996. – 44 с.
4. Деркач А. А. Педагогическое мастерство тренера. – М. : ФиС, 1981. – 375 с.
5. Загревский А. И. Некоторые аспекты дидактической культуры тренера-преподавателя спортивной школы // Теор. и практ. физ. культ. – 2007 – №3. – С.14-17.
6. Кузовенков В. В. Деятельность спортсмена как объект управления // Теор. и практ. физ. культ. – 1984. – №4. – 54 с.

7. Селуянов В. Н. Научные и методические основы разработки инновационных спортивно-педагогических технологий // Теор. и практ. физ. культ. – 2003. – №5. – С. 9 – 13.

8. Селуянов В. Н. Контроль физической подготовленности и спортивной адаптации // Теор. и практ. физ. культ. – 2008. – №5. – С. 36-38.

9. Суханов А. Д. Динамика взглядов на процесс управления подготовкой спортсменов // Теор. и практ. физ. культ. – 2001. – №10. - С. 22-23.

10. Передельский А. А. Структура годичного коррекционного цикла психофизического развития ребенка на этапе начального спортивного отбора // Физ. культура: Воспитание. Образование. Тренировка. – 2017. – №1. – С. 12-14.

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА У НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ УКРАЇНИ

Овчарек О. М., Маланчук Ю., Мусієнко Ю.
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

Актуальність. На сучасному етапі розвитку суспільства одним з пріоритетних напрямків у сфері освіти є створення максимально сприятливих умов для всебічного гармонійного розвитку дитини з урахуванням його індивідуальних морфофункціональних, фізичних і психічних особливостей.

Відношення дорослої людини до фізичної культури формується на основі моделі його поведінки у дитинстві. Адже, і основний етап розвитку навичок здорового способу життя – це саме шкільні роки. Міжнародний досвід свідчить, що рішення цих завдань покладається на державу, яка реалізує їх через загальноосвітні школи, середні і вищі навчальні заклади, дитячі спортивні школи та інші спортивні організації [3; 6].

Аналізуючи сучасний стан фізичної культури і спорту у школі, середніх і вищих навчальних закладах, можна прийти до єдиного висновку: він не відповідає необхідним вимогам і не сприяє формуванню з дитячих років стійкого інтересу до занять фізичними вправами через свідомість їх необхідності на всьому життєвому шляху. Це завдання вирішується завдяки спеціальним роз'яснюючим бесідам з учнями, а також застосуванням відповідних фізичних навантажень на практичних заняттях завдяки використанню сучасних технологій і методик, спрямованих на управління з боку вчителя навчальним процесом, метою якого є формування здоров'я за рахунок підвищення працездатності систем і функцій організму [9; 10].